

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2XEObd/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 7510210171
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7510210171.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenej W. E. K., poverenou zamestnankyňou, proti povinnému: R. M., zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom L. X/XX, XXX XX L., o vykonanie exekúcie pre vymoženie 996,- Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice okolie, pod sp. zn. 12Er/2463/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. apríla 2014, č. k. 11CoE/60/2014-52, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
- II. Dovolacie konanie z a s t a v u j e.
- III. Žiadna zo sporových strán n e m á n á r o k na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice-okolie uznesením zo dňa 20. decembra 2013, č. k. 12Er/2463/2010-10, exekúciu zastavil s tým, že o trovách exekúcie rozhodne osobitným uznesením. Predmetom exekučného konania bolo plnenie zo zmluvy o úvere, ktorej neoddeliteľnú súčasť tvorili aj všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“). Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa na zmluvu o úvere vzťahuje zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko zmluva o úvere bola uzavretá medzi oprávnenou v postavení veriteľa, ktorý má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a povinným v postavení spotrebiteľa, ktorému bol úver poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, sa podľa súdu prvej inštancie jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V konaní nebolo preukázané, že by sa na daný prípad vzťahovali ust. § 1 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorých sa za určitých okolností nejedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Podmienky uvedené vo VOP spôsobovali značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Takouto podmienkou bola aj rozhodcovská doložka, ktorou bola spotrebiteľovi odopretá faktická možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, pokiaľ veriteľ podá žalobu na rozhodcovský súd. Znenie rozhodcovskej doložky spôsobovalo značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto rozhodcovskú doložku posúdil súd

prvej inštancie v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka ako neplatnú. Rozhodcovské konanie bolo tak dojednané ako fakticky výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy, čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľné. Rozhodcovský rozsudok vydaný na základe takejto rozhodcovskej doložky nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie podľa ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní exekúciu zastavil v celom rozsahu.

2. Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením zo dňa 15. apríla 2014, č. k. 11CoE/60/2014-52, potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol a oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie po zistení, že exekúcia je v danej veci vedená na základe nespôsobilého exekučného titulu, v súlade s ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, správne exekúciu zastavil, a preto potvrdil uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne. Po podaní odvolania oprávnená navrhla prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. za účelom podania návrhu Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o predbežných otázkach a podania návrhu Ústavnému súdu SR na konanie o súlade ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že je úlohou vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle čl. 3 a 4 Smernice 93/13/EHS a v prípade kladnej odpovede vyvodíť všetky dôsledky z toho vyplývajúce a zabezpečiť tak, aby spotrebiteľ touto podmienkou nebol viazaný. Odvolací súd nedospel k záveru, že existuje potreba podať prejudiciálnu otázku podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ani k záveru o rozpore ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR. Vzhľadom na uvedené odvolací súd návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. ako neopodstatnený zamietol.

3. Oprávnená podala proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu v celosti dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy: 1. rozhodli nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ O. s. p. v znení účinnom do 1. januára 2015, ďalej len „O. s. p.“), 2. v konaní vystupoval účastník, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O. s. p.), 3. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), 4. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), 5. oprávnenému odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), 6. sa v konaní dopustili inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali náležité dokazovanie, 7. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Žiadala uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie; zároveň žiadala dovolacie konanie prerušiť podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru EÚ predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

4. Povinný sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), predovšetkým skúmal, či sú splnené procesné podmienky konania a zistil, že tieto podmienky nie sú splnené.

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p., na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Podľa ust. § 161 ods. 1 C. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

8. Podľa ust. § 161 ods. 2 C. s. p., ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

9. Podľa ust. § 438 ods. 1 C. s. p., na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa ust. § 61 C. s. p., procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

11. Podľa ust. § 63 ods. 1 až 3 C. s. p., ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať. V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve. Ak to povaha sporu pripúšťa, môže sa v konaní pokračovať aj pred skončením konania o dedičstve.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že povinný zomrel dňa 11.12. 2014, pričom Okresný súd Košice-okolie, uznesením zo dňa 24. apríla 2015, sp. zn. 12D/846/2014, Dnot 8/2015, konanie o dedičstve v zmysle § 175h ods. 2 O. s. p., zastavil.

13. Uvedená skutočnosť mala za následok stratu procesnej subjektivity povinného ako jednej z procesných podmienok dovolacieho konania. Dovolací súd preto v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 C. s. p. skúmal, či má dovolacie konanie zastaviť alebo či v ňom môže pokračovať.

14. V danom prípade sa jednalo o majetkový spor. Dedičské konanie po povinnom bolo zastavené z dôvodu, že zanechal majetok nepatrnej hodnoty, ktorý bol vydaný tomu, kto sa postaral o pohreb, v dôsledku čoho sa žiadny subjekt sa nestal nositeľom povinností, ktoré sú predmetom tohto konania.

15. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že vlastníctvo k veciam tvoriacim nepatrný majetok poručiteľa nenadobúda obstarávateľ pohrebu dedením, ale ich vydaním, pričom k ich vydaniu dochádza na základe rozhodnutia súdu, ktorým sa súčasne konanie o dedičstve zastavuje. Z toho vyplýva, že sa jedná o nadobudnutie vlastníctva k veciam, resp. majetku, nepatrnej hodnoty rozhodnutím štátneho orgánu podľa ust. § 133 Občianskeho zákonníka.

16. Vzhľadom k tomu, že nie je splnená základná procesná podmienka dovolacieho konania, dovolací súd dovolacie konanie podľa § 63 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 438 ods. 1 C. s. p., zastavil.

17. Návrh oprávnenej na prerušenie konania dovolací súd posudzoval podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že je potrebné tento návrh oprávnenej zamietnuť.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania sa zakladá podľa § 257 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. s tým, že najvyšší súd toto rozhodnutie o nároku neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.